

Julvälsignelser – Objektivitet och subjektivitet

Välkomna i Guds och Jesu Kristi namn. Jag kommer med välsignelser, mina kära vänner, mycket speciella välsignelser i kväll. Vid den här tiden på året vidrör de starka kärlekskrafterna, som kommer från universums Konung, alla sfärer. Den som är öppen och i ett lugnt harmoniskt tillstånd kan ta emot den här kraften som är en välsignelse för er kropp, själ och ande.

Det är dock ofta så svårt för den här kraften att tränga in i era själar. Den gyllene strålen måste studsas tillbaka om er utstrålning inte är harmonisk. Du sluter dig för den närhelst du är förbittrad, arg och sårad. För det mesta är dessa känslor så överflödiga, så ogrundade. Ni vet att lösningen inte är att skjuta dessa känslor åt sidan som om de inte fanns, utan snarare att ta fram dem i ljuset och be Gud, be Kristus, att visa dig var roten finns inom dig, där du har byggt upp muren som står mellan dig och de välsignande krafterna. De väntar på att uppliva er med en mycket varaktig effekt. Låt dem strömma in i er, mina kära vänner. Om du är arg på din bror eller syster, försök att förstå både dig själv och den andra. Var inte strängare mot den andra än du är mot dig själv. Och detta händer tyvärr med de bästa av er. Försök att stärka er kärlek, förståelse och förlåtelse för att kunna ta del av denna underbara andliga näring. Den skulle kunna fylla ert hjärta och varje partikel av er själ och rensa den från alla orenheter för evigt.

Vi i andevärlden är särskilt glada över den här gruppen, mina vänner, för de flesta av er har gjort seriösa ansträngningar. Era ansträngningar har burit frukt, även om ni inte alltid fullt ut inser värdet av ert arbete. Men några av er förstår, eller börjar förstå. Ni börjar notera en större harmoni inom er i stunder där ni för inte alls länge sedan kände er arga och förbittrade. För många av er uppstår dessa känslor nu i mindre grad och mindre ofta. Framstegen är indirekta. Du kan inte göra framsteg genom att tvinga dig att inte känna disharmoni, men du kan gå till konflikternas rötter inom dig. Detta är vägen att nå en sund obundenhet, som kommer att fortsätta att växa tills du endast kan beröras av kärlek och broderlig förståelse. Då kommer du inte att vara blind för dina tillkortakommanden, utan kommer att se och möta dem och de kommer inte längre att påverka dig negativt.

Mitt budskap i kväll är att berätta för var och en av er som har arbetat i den här riktningen: Fortsätt med alla medel! Fortsätt vidare, även om början är svår. De goda krafterna, Kristus starka, gyllene strålar kommer att fylla er mer och mer, inte bara vid vissa tillfällen när dessa

krafter är som starkast i universum, utan vid varje tidpunkt. Till dess att målet är uppnått, fortsätt att försöka tränga in i er egen disharmoni så att ni kan ta in det som väntar på att välsigna er. Om ni uppriktigt försöker, kommer ni att få stor hjälp.

Många av era nära och kära i andevärlden har hittat hit i kväll. De har blivit ledda hit. De lyssnar och ser. Även ni kan lyssna, mina kära vänner, men ni kan inte se det som andarna tillåts att se vid detta tillfälle. Under ett sådant föredrag bygger krafterna upp en sfär som upprättar en sådan kommunikation. Andarna ser ett gyllene ljus och skönhet, en praktfull harmoni som de tidigare aldrig har sett. Detta är deras julgåva från Guds värld. Sättet som andar ser och innebörden av vad de ser, skiljer sig från människans syn. När ni ser ett vackert landskap eller något annat som ser vackert ut, kan det vara underbart att beskåda, men det har ingenting att göra med dig personligen, med ditt eget sinnestillstånd, med din egen inre frid och harmoni. Men när *de* ser skönhet, inser de att detta utgör en värld, en tillvaro som kan vara deras om de lever i överensstämmelse med den här undervisningen. Försök att visualisera och föreställ er att en sådan värld finns här, omkring er och inom er. I andevärlden ser man vad man hör och man hör vad man ser.

Mina kära vänner, Jesus Kristus dog på korset i full vetskap om hans frivilligt valda öde. Hans liv och död skedde enligt hans vilja och önskan. Det var inte ödet som kom över honom, så som sker med människor där en händelse är en fråga om karma, en konsekvens av orsak och verkan. Han valde detta liv och denna död för att han insåg att det var en nödvändighet. Det han gjorde var den största kärlekshandlingen.

Ni känner alla till frälsningsplanen. Jag har förklarat den utförligt. Mina kära vänner, har ni någonsin tänkt på Jesu Kristi gärning som den största demonstrationen av mod någonsin? Det är redan en modig handling för en människa att gå igenom ett öde som är oundvikligt i en anda där man positivt och konstruktivt granskar sig själv, i en inställning av ödmjuk acceptans. Hur mycket modigare det är att välja ett sådant öde utifrån kärlek, behöver knappast en förklaring. Sann kärlek, sann vänlighet, sann osjälviskhet är otänkbara utan mod. Meditera över vad mod innebär, mina kära vänner. Om man saknar mod, gör man det för att man älskar sig själv för mycket på ett sjukt sätt.

Det finns en rätt och riktig slags självkärlek. Feghet utgör inte något annat än ett eget daltande, ömkande och månande om sig själv. Mod tillskriver lika stor vikt till en sak, till ett problem eller till en annan person, som till jaget. Mod och kärlek är därför i sin slutliga analys oskiljaktiga. Begrunda detta, mina kära vänner. Ni kommer inte bara att förstå Kristus liv och död bättre, utan ni kommer också att kunna förstå och utvärdera er själva bättre, vilket innebär att ni blir mer framgångsrika i reningsprocessen. I ljuset av det arbete som ni hittills har gjort, borde det inte vara

svårt för er att se var ni är modiga och var ni saknar mod. Och där du saknar mod, kommer du alltid att finna att du även måste sakna kärlek.

Och nu ska jag diskutera objektivitet, ett ämne som jag då och då tidigare har berört. Objektivitet är avgörande för den fria och harmoniska människan. Ju mer orenad och disharmonisk man är, desto mindre objektiv kommer man att vara. Objektivitet innebär sanning. Subjektivitet innebär en färgad sanning, i bästa fall en halvsanning, i många fall en fullständig osanning. I motsats till en medveten lögn, resulterar subjektiviteten i en omedveten eller oavsiktlig osanning. Allt detta emanerar från den emotionella nivån av ens väsen. Allteftersom det renande arbetet görs, kommer du först att finna osanningen som finns i djupet av din själ. När osanningen har drivits bort, kommer du att kunna plantera sanningen inom dig. Endast en väg där jaget strikt granskas möjliggör sådana upptäckter och den efterföljande förändringen. Men denna ytterligare synvinkel ur vilken processen kan betraktas som en helhet, och dig själv i synnerhet, hjälper dig att gå ett steg längre.

Låt oss först ta det vanliga fenomenet att vad du ser som en allvarlig brist hos andra, ser du ofta inte hos sig själv. Det spelar ingen roll om bristen är exakt samma eller om den har en något annorlunda och modifierad form. Din invändning mot bristerna som du observerar hos andra kan till och med vara korrekt. Du befinner dig dock i en halvsanning när du dömer andra och undgår att se var du också avviker från det som är rätt och gott på ett liknande sätt. Vidare kan den andra personens brist förekomma samtidigt med goda egenskaper som du själv inte äger. Ditt omdöme är därför färgat, för du koncentrerar din invändning på en enda öm punkt, medan du utelämnar många andra aspekter som skulle komplettera bilden. Mina kära vänner, närhelst ni harmas över deras brister, fråga alltså er själva: ”Har inte jag, kanske på något annat sätt, en liknande brist? Och har inte den person som jag dömer så hårt vissa goda egenskaper som jag saknar?” Tänk sedan på de goda kvaliteterna som den andra har och som du saknar. Kom också ihåg att fråga dig själv om du inte har brister som personen som du dömer och harmas över inte har. Detta kommer att hjälpa er att utvärdera er ilska över andras brister mer objektivt. Och om resultatet av utvärderingen av en tillfällighet skulle visa att dina brister verkligen är så mycket mindre än den andra personens brister, och att dina egenskaper är så mycket mer överlägsna, är detta en ännu större anledning till att odla din tolerans och förståelse. Om du gör det, befinner du dig verkligen i ett högre utvecklingsstadium, vilket framför allt innebär skyldigheten att vara förstående och förlåtande. Om du saknar den förmågan, betyder alla dina överlägsna kvaliteter, dina färre brister, ingenting! Men om du gör allvarliga ansträngningar i den riktningen, hjälper Gud dig att vara mer objektiv. Du kommer därmed definitivt ha mer frid och det som nu stör dig så väldigt mycket kommer att upphöra att göra dig upprörd.

Närhelst du är upprörd över en annan persons brister, måste det finnas någonting inom dig själv som inte heller står rätt till. Ni vet detta, vänner, men ni glömmer det om och om igen när det dyker upp möjligheter att utforska er själva. Återigen, om du verkligen vill ta reda på vad som finns inom dig, kommer Gud att hjälpa dig! Du bör inte bekymra dig över det faktum att den andra personen kanske felar så uppenbart, så mycket mer än vad du gör. Försök att hitta det lilla kornet av ofullkomlighet i dig själv i stället för att koncentrera dig på berget hos den andra. För det är ditt eget osunda korn av osanning som berövar dig frid och aldrig berget av fel hos den andra personen!

Det finns en annan form av extrem subjektivitet som har samma ursprung även om den manifesteras på ett helt annat sätt. Många människor är mycket stränga mot de som får dem att känna sig oälskade och kritiserade, eller åtminstone osäkra. Deras stränghet är ett försvar. Om du vilar tryggt i ditt värde, kommer du inte att känna dig osäker och du utvecklar därför en naturlig tolerans. Men de flesta av er är fortfarande så osäkra att ni tillgriper sådana bristfälliga försvarsåtgärder. Detta beteende faller in under samma kategori som att blint idealisera personen i vars kärlek du känner dig trygg. I dessa fall ser du inte just de karaktärsdrag som du energiskt invänder mot hos någon annan. Även detta är farligt, mina kära vänner, särskilt eftersom den tendensen oerhört lätt lämpar sig för att lura dig att tro att din idealisering utgör kärlek och tolerans. Du försöker övertyga dig om att du är tolerant och god när du blundar för bristerna hos dem du älskar för att de älskar dig. Nej, mina vänner, detta är inte att älska på ett sant sätt. Sann kärlek kan se verkligheten. Om du är beredd att älska på det mest vitala och mogna sätt, kommer du inte att försöka blunda för bristerna hos den älskade, utan gör det motsatta.

Om du ihärdigt blundar, är det av två skäl. Det ena är högmod: Den du har valt som din älskade och den som har valt dig som sin älskade, får inte ha brister som du inte anser vara acceptabla. Åh, du kan erkänna vissa brister hos den andra, på samma sätt som du erkänner vissa brister hos dig själv, i vetskap om att det inte finns någon människa utan svagheter. Men du fortsätter att blunda för många tendenser, där du halvt medvetet tänker att den här inställningen bevisar din kärlek och tolerans, men det görs egentligen utifrån högmod. Det andra skälet är att djupt inne i ditt hjärta är du så osäker på din egen förmåga att älska att du behöver en idealiserad version av den älskade personen. Din kärlek är inte en sann kärlek om du är nödsakad att se den här personen i en idealiserad form. Nej, det är en svaghet och ofta en underkastelse.

Verklig kärlek är frihet, kära vänner. Den kan tåla att prövas av sanningen så som den förekommer hos den andra personen i denna stund i hans eller hennes utveckling. När du når det stadiet, kommer du att kunna se den som du i ditt hjärta håller kär som han eller hon verkligen är och inte på det sätt som du vill att han eller hon ska vara. Så länge du blundar för den verkliga bilden av den andra, är du inte förmögen att älska. Ni är själva verket så medvetna om er

oförmåga, dock på en ganska ytlig undermedveten nivå, att ni ihärdigt fortsätter att blunda i rädsla för att om ni såg sanningen, skulle ni inte kunna fortsätta att älska. Högmot och er nuvarande oförmåga att verkligen älska, får er att gå från den ena ytterligheten till den andra. Antingen vägrar du att se personen du håller kär som han eller hon verkligen är eller också dömer du för hårt, även om kritiken i sig kan vara berättigad. Det isolerade faktum som du invänder mot kan vara giltigt, men inte din utvärdering av hela personen som har så många fasetter som du omöjligen kan känna till.

När du framhärdar med att vara blind för bristerna hos dina nära och kära, är ofta en kris, en omdaning och ett smärtsamt uppvaknande som djupt kommer att såra dig, oundvikligt. Det är i själva verket inte den andra personen som då kommer att ha gjort dig besviken och sårad, utan din egen tidigare avsiktliga blindhet. I en sådan kris är blindheten det som du djupt inom dig harmas över mest av allt. Undvik en sådan kris, mina kära vänner. Om ni lär er att se och älska andra människor som de verkligen är, kan ni göra det.

Jag skulle vilja ge er följande råd, mina vänner: Tänk på de människor som ni älskar mest i världen och gör sedan en lista över deras goda egenskaper och deras brister, precis som ni för närvarande gör för er själva. Fråga sedan några gemensamma vänner: ”Jag vill gärna veta vad du tycker? Har jag rätt? Jag skulle uppskatta din åsikt om den här personens egenskaper och brister, oavsett om du ser dem som jag gör eller inte, så att jag kan ta reda på om jag är objektiv eller inte. Jag frågar detta i syfte att själv utvecklas.” Om de befinner sig på den här vägen, desto bättre. Jämför sedan hur du och hur andra, som kanske är mer obundna och objektiva, ser samma person.

Observera dina reaktioner på att höra om brister som du antingen inte kunde, eller inte ville, uppfatta hos dem som du idealiserar. När du blir arg och sårad inombords, bör detta vara ett tecken på att du inte är objektiv, att du är rädd för sanningen, troligtvis på grund av de två anledningarna som redan nämndes: högmot samt din oförmåga att älska den andra som han eller hon verkligen är. Annars skulle du förbli lugn, även om din älskade anklagas för en brist som han eller hon inte äger. Att beakta bristerna hos sina nära och kära kan vara mycket hälsosamt för vissa av mina vänner. Ni kommer att lära er att utvärdera människorna som ni älskar och er kärlek kommer att mogna och växa i sin resning. Ni växer på så sätt ut ur det omogna tillståndet där man älskar som ett skrämt barn som inte kan se sanningen.

I det förra föredraget talade jag om den barnsliga mentaliteten som fortsätter att förekomma i era bilder. Barnet känner endast till ytterligheter: bra eller dåligt, fullkomligt eller ofullkomligt, allmakt som utlovar trygghet eller en fullständig svaghet som måste undvikas. Barnet kan endast acceptera det första av dessa alternativ. När det upptäcker att en dyrkad förälder har brister och inte är allsmäktig, vänder det sig antingen bort från föräldern och börjar hata och harmas, känner

sig sviken och besviken, eller döljer annars upptäckten i det omedvetna i känslan av att vara skyldig över att ha upptäckt något ovärdigt hos föräldern. Dessa reaktioner fortsätter att leva i den vuxna själen och färgar hans eller hennes reaktioner och beteendemönster under hela livet eller tills de har granskats och omvärderats i det mogna omdömet och verklighetens ljus. När ni tittar på era nuvarande relationer ur den här synvinkeln, kommer processen först att vara smärtsam, men inte hälften så illa som ert omedvetna motstånd skulle få er att tro. Lyssna inte på det. Fortsätt att söka efter sanningen. Jag kan lova att du kommer att utvecklas till en mycket lyckligare, friare och tryggare person. Detta är det enda botemedlet, mina kära vänner, för många av er.

Jag ber er att inte lättsinnigt säga att ni ser era nära och käras brister. Ja, du kanske ser vissa av deras brister, men kanske bara dem som du kan tolerera; de andra kanske du inte tillåter dig att se. Du har därmed inte någon uppfattning om hans eller hennes hela personlighet. Du ser en bild som är lika förvrängd som när du är alltför sträng och intolerant. Bilden är ur fokus i båda fallen; båda är speglar som inte återspeglar verkligheten. Varje spegel förvränger på sitt eget sätt. Ni är så rädda för att närma er sanningen eftersom känslan hos barnet, som finner det outhärdligt att se en obehaglig sanning hos den älskade personen, fortfarande lever inom er och den känslan tvingar er att hålla tillbaka er kärlek. Men detta är inte alls sanningen. Om ni närmar er detta särskilda utforskande med vetskapen om att er kärlek, i stället för att försvagas, måste växa och mogna, kan ni övervinna motståndet mot att ta reda på verkligheten.

Ni behöver veta vilken av subjektivitetens två ytterligheter som är viktigast för er att ta itu med först. Båda alternativen gäller för er alla, men det ena av dem står alltid i förgrunden. Börja genom att koncentrera er på det.

Även objektivitet kräver mod, mina vänner. Många av er är fortfarande alltför svaga och alltför fega för att se sanningen hos andra, såväl som hos er själva. Mogen kärlek innebär att älska andra trots deras brister, att känna till dem, se dem, inte blunda för dem och att sedan bygga vidare på det goda som redan finns där. Omogen kärlek innebär att man betraktar den andra personen i fråga om ett absolut antingen/eller, även om den inställningen kanske har mildrats allteftersom intellektet har mognat. Du kan nu erkänna vissa brister som inte kränker dina personliga normer och idéer.

Att döma människor hårt, som om alla människor befann sig på samma utvecklingsnivå, är lika omoget. Den andra personen behöver inte ens vara mindre utvecklad än du; han eller hon kan helt enkelt vara utvecklad i ett annat avseende. Du kan därför inte jämföra eller döma. Bara *se!* Om du inte kan se utan ilska, behöver du inse att den reaktionen har samma ursprung som den andra

ytterligheten, nämligen att du inte kan acceptera ofullkomlighet och därmed, känslomässigt, fortfarande är ett barn.

Så följ Kristus fotspår även i detta avseende. Korsfäst era illusioner som ni bygger upp för ert ego, för er fåfänga, för ert högmod på grund av er ännu existerande oförmåga att älska. På den sanningen kan ni sedan upprätta en sann kärlek.

Och nu, mina kära vänner, låt oss gå över till era frågor.

FRÅGA: Är en tyst bön, utan att orden uttalas, tillräcklig eller blir bönen effektivare om den formuleras och verbaliseras högt i ord?

SVAR: En tyst bön, om orden är koncist tänkta, är förstås lika effektiv. Det råder inget tvivel om det, för tanken utgör en form precis lika mycket som det talade ordet. Om ett talat ord uttrycks lättsinnigt, utan inverkan av känslor och innebörd, har det i själva verket mycket mindre kraft och effekt och är därför en mycket svagare form än ordet som tänks och känns på djupet. Om en person finner det svårt att be inför andra i en gruppssamling, är det dock något att titta på, för det innebär en blockering. Vad innebär blockeringen? Den indikerar ofta ett högmod. Ja, mina vänner, detta kan tyckas konstigt för vissa av er, för ni kanske så förträffligt kan ha bortförklarat er oförmåga att be inför andra med att ni är försynta. Men när ni analyserar era känslor kring varför det är så genant att uttala en bön inför sina vänner, kommer ni att upptäcka att genansen kommer från en känsla av att vara förödmjukad.

När man ber till Gud känner man sig helt naturligt ödmjuk. Och att framstå så ödmjuk inför andra gör att man känner det som om man vore förödmjukad. Att vara ödmjuk är vad en del av dina känslor vill undvika. I närvaro av andra människor vill du framstå som trygg, att du har läget under kontroll. Du vill inte visa dig för andra som du verkligen är, så som du måste visa dig för Gud: famlande, otrygg, osäker. Att visa ditt sanna ansikte, så som du visar det för Gud, ger dig med andra ord intrycket av att förödmjuka dig själv, och detta är högmod. Den verkligt ödmjuka personen är inte rädd för att visa sig som han eller hon verkligen är. Hon har modet att vara sig själv. I detta endaste lilla symptom av att ha svårt att be inför andra, finns därför en mycket viktig faktor i ditt känslomässiga tillstånd som behöver undersökas. Om du inte kan be från hjärtat inför andra, är den oförmågan just det som du bör övervinna – inte nödvändigtvis genom att tvinga dig att göra det, även om det kan hjälpa, utan genom att undersöka dina psykologiska reaktioner och utvärdera dem i ljuset av din nuvarande sanning. Det är alltid bra att närma sig målet från två sidor, utsidan och insidan.

FRÅGA: Skulle det inte också kunna vara blyghet?

SVAR: Man kan rationalisera och täcka över sina känslor med många förklaringar. Vad är hur som helst blyghet? Vad är ett mindervärdeskomplex för den delen? Det är ingenting annat än en form av högmod. För den som är så rädd för hur man framstår för andra, den som månar så mycket om vilket intryck man ger, är högmodig, eller om man föredrar det, fåfång. Det är samma sak. Blyghet är ett visst uttryck för ett mindervärdeskomplex. Självförhävelse är ett annat. Det är en fråga om den enskildes läggning och karaktär. Alla mindervärdeskomplex har högmod och egenvilja som gemensam nämnare. Egenvilja: på grund av att man hungrar efter att tillfredsställa sitt högmod så mycket att man antingen agerar mer säkert än man känner sig och är därmed osann mot sig själv, eller annars är det din egenviljas styrka som förlamar dig och gör dig blyg. Och där det finns högmod och egenvilja, måste det också finnas rädsla. Om du vore helt obekymrad över vad andra människor tänker, om du vilade tryggt i dig själv och vore sann mot dig själv som du är nu och om du hade modet att vara vad du är, skulle ingen rädsla kunna röra dig. Du är omedvetet rädd för att andra kommer att se att du inte är vad dina yttre handlingar ger sken av. Du är rädd för att ditt högmod och din egenvilja inte skulle tillfredsställas. Det skulle inte finnas något mindervärdeskomplex om detta inte vore fallet och du skulle inte kunna vara blyg. Ett mindervärdeskomplex bestäms inte av ens faktiska värde. Det finns endast bara för att man vill vara mer än vad man är. Om mina vänner undersöker sina mindervärdeskänslor ur den synvinkeln, kommer de således att komma mycket närmare att bli befriade från rädslor och oro.

FRÅGA: Går djur som dödas för att ätas in i samma sfär som ett avlidet husdjur?

SVAR: Vad orsaken är till att ett djur dör, gör inte någon skillnad. Det är samma sak som med en människa. En människas sfär, när hon kommer in i andevärlden, bestäms inte av vilken slags död själen har gått igenom. Sfären bestäms av varje varelses utveckling och fullbordan.

FRÅGA: Skulle du kunna berätta för mig hur det är för ett djur att vakna upp efter att det har dött? Hur vaknar de? Jag förstår inte den här ”gruppsjälens” som du nämnde. Hur är det med gruppsjälarna?

SVAR: Gruppsjälens ska förstås i den mening att ett djur är en partikel av en hel själ, precis som en människa är en hälft av en fullständig ande. Den andra hälften, som kallas ”dubbelgångaren”, kanske eller kanske inte inkarnerar. Hos djur går splittringen längre. En hel varelse består av många partiklar som inkarnerar i olika tillvaroformer. Ju lägre utveckling, desto längre går splittringen. När dessa separerade partiklar utvecklas, förenas de och bildar en helhet.

Uppvaknandeprocessen hos ett djur liknar mycket den hos människan. Beroende på svårighetsgraden av en sjukdom eller en plötslig olycka där det uppstår en chock, kan det finnas

en längre eller kortare period av vila eller medvetlöshet för djuret. I andra fall är djuret vaket och fritt i samma stund som det glider ut ur sin fysiska kropp. Det är lyckligt. Det känner sig lätt. Och det kan leva ett tag i en särskild djursfär innan det återföds. Det kanske besöker sin tidigare husse eller matte. I vilket fall är det som regel mycket lyckligare i livet efter detta än på jorden. Vi kan inte heller generalisera om djur. Varje fall kan vara lite annorlunda, men alla djur tas om hand. Det finns andar vars uppgift är att hjälpa djur.

FRÅGA: I samband med vad du just har sagt om mindervärdeskomplexet, gav du en annan förklaring vid ett annat tillfälle. Jag undrar hur dessa hänger samman. Jag är säker på att de måste göra det. Det var att ett mindervärdeskomplex egentligen är ett skuldkomplex, vilket är en felaktig reaktion på ens brister.

SVAR: Du har rätt. Sambandet är detta: Är det inte naturligt att när du är högmodig – vilket är en brist – känner du dig skyldig? Personlighetens omedvetna kommer att säga: ”Jag är högmodig, jag vet att det inte är bra att vara högmodig, jag vill inte ha detta högmod, därför döljer jag det från mig själv.” Din oro över andra människors åsikter gör att du kränker din personlighet. Du är inte sann mot dig själv och detta är kanske en av de största synderna som många andra synder har sitt ursprung i. Och detta får dig att känna dig skyldig.

FRÅGA: Vad är sambandet, och skillnaden, mellan att vara rädd för att inte vara godkänd och att vilja ha godkännande, i motsats till att vara rädd för den allmänna åsikten?

SVAR: Det finns inte nödvändigtvis någon skillnad här, men det skulle kunna finnas en. Om en person är så väldigt bekymrad över den allmänna åsikten, är det utan tvivel för att han vill ha den allmänna åsiktens godkännande. Han känner sig då trygg, för att han inte kritiseras. Han tycker inte heller om att vara separerad. Ett barn lider närhelst det känner sig annorlunda än andra barn. Att vara annorlunda innebär för barnet att vara mindervärdig. När barnet växer upp kvarstår ibland den tendensen och kommer till uttryck som att man i övermått ansluter sig till massans normer, till majoritetens åsikt, oavsett om den är rätt eller fel. Den allmänna åsikten kan i många fall vara riktig, men om en person ansluter sig till den utan att först undersöka sin egen åsikt, blir det en underkastelse. En fri person som inte oroar sig över andras åsikter, vilar tryggt i sig själv, svarar för sitt eget samvete och för Gud, undersöker varje enskild fråga separat och väljer sedan sitt handlingsätt på ett fritt sätt. Han eller hon kan i vissa fall ansluta sig till den allmänna åsikten, men den anslutningen skiljer sig helt från den som är underkastad. I andra fall kommer personen att överge den allmänna åsikten för att han inte skulle vara sann mot sig själv. Han är villig att betala priset. Detta är den sunda inställningen. Blev det klarare?

FRÅGA: Ja, hittills är det tydligt, men på vilket sätt skiljer sig detta från att vilja ha godkännande?

SVAR: Det skiljer sig inte. Jag skulle säga att det är en aspekt av det. Hos vissa personlighetstyper kommer den starka önskan om att vara godkänd av andra att manifesteras som ett beroende av den allmänna åsikten. Hos andra typer söks ett godkännande genom det motsatta beteendet. En sådan person kanske alltid agerar emot den allmänna åsikten utifrån samma motiv som den som är bunden till den. Båda sätten kan vara osunda. Båda sätten kan också vara mogna och harmoniska. Hos den mogna och harmoniska personen finns det dock inte något mönster. I vissa fall kommer han att gå med den allmänna åsikten, i andra fall emot den. Men den som övervägande agerar antingen med eller emot kan lugnt misstänkas ha sjukliga motiv. Varför en viss person väljer att manifesteras sin osäkerhet och sitt beroende på det ena sättet och en annan person på det motsatta sättet, beror på många faktorer. Det är en fråga om utveckling, omgivning, influenser och förstås mest av allt om personlighetsdrag och den individuella karaktären. Det finns ofta inte två personer som kommer att reagera på samma sätt på samma händelse under samma omständigheter.

Mina kära, kära vänner, Guds änglar finns här i detta rum i kväll för att välsigna er. Välsignelsen sträcker sig också till alla vänner som är frånvarande, till alla som följer den här undervisningen. Fortsätt på denna väg, mina kära vänner. Så mycket har uppnåtts på så kort tid, på grund av era mycket verkliga ansträngningar. Upphör inte. Fortsätt på er väg med alla medel som står till buds och ni kommer att få kärlekens och förståelsens styrka som bara kan vara din när du går in i djupet av ditt väsen för att möta dig själv i sanning. För Guds skull, för Jesu Kristi skull, som har åstadkommit den största gärningen av kärlek och mod för dig personligen, lita på att framgången inte kan annat än att komma om du övervinner de inledande svårigheterna. Det är i själva verket den enda strävan från din sida som kan vara verkligt, varaktigt framgångsrik. Ta emot dessa speciella krafter, alla ni. Låt de gyllene strålarna tränga in i ert hjärta, er själ, er ande för att hålla er levande. Kristus ljus lyser över er. Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21